

ידויו האישי של בן משפחה מכורסמת—על ההידרדרות האישית שקדמה לנושואיו הסנסציונים עם הדוגמנית המבוגרת ממנו ב־20 שנה

באחד החופשים נסעתי לגרמניה. הכרתי שם חתיכה לא נורמלית, קראו לה רנסה. היא באה לפאריס, עברה לגור אצלי, ומיס בלובל, בעלת הלידו, התאהבה בה ממכס רא שון, והכניסה אותה ללהקה.

יום אחד ברחה ממני רנסה. קיבלתי את השוק של חיי כשנדע לי שמיס בלובל ורנסה מנהלות רומן בלתי־רגיל. מיד התנחמתי ברקדנית אחרת מהלידו.

היא היתה אנגליה, והייתי בטוח שייצא מזה משהו, אלא שלא יצא כלום. לילה אחד ליוותי אותה הביתה, היא נפרדה ממני בנימוס, ומכיון שלא היה לי מספיק כסף לטכסי, והמטרו בשלוש בלילה אינו עובד, הלכתי לישון על המעקה של כנסיית הסריניסה.

לעומת חרבוני זה היו לי כמה נצחונות על מדרכות פאריס ורחובותיה, כשלמדתי על בוריה את תורת ההיסטולות, אבל הכל לא חשוב. גמרתי את הלימודים וחזרתי לארץ.

★ ★ ★

גלולות מכל הצבעים

הקרתי אותו על שמועות אחרות, שסיפרו על דברים אחרים שהוא עשה בפאריס. הוא סיפר: זה נכון. בר־בבד עם סיום הלימודים, ועם כתיבת ספר שתורגם לכמה לשונות — המתוקה והמופלאה — נספתי גם למשפחת הגלולות.

ר י ר

חישמהר נעשיתי אצלם בן־בית רציני. לספר את זה זה, כמוכן, לא נעים. להודות בכך גם זה הוא תהליך משפיל, אבל אין לי ספק שאם כל חברי־לצרה, באשר הם, יקראו זאת, יעזור להם הדבר במידת־מה.

איך התחלתי עם הכדורים? פשוט לא יכולתי לישון לילה אחד, ומאז זה התחיל. צהובים, ירוקים, כחולים וכתומים. היו אלה כדורי מרץ ושינה, ובכמויות.

מקובל בעולם־הרפואה שההרגל של לקחת כדורי־שינה הוא מסוכן הרבה יותר מאשר הרגל של הירואין. זה הרבה יותר רעלי, ואותות־הסכנה מתגלים מאוחר יותר מאשר ב־הירואין. נכון אמנם שלגבי הירואין יש צד סוציאלי חמור ביותר — מחירו של הסם, הקשיים בהשגתו והמעבר אל הפשע, על־מנת להשיג את המנה היומית. בכדורי־שינה לא קיימת בעייה זאת.

חוץ מכל הכדורים האלה השתמשתי בטיפולי־חוק, בגאלור־נים של טיפוח־אף, מרופא לרופא, מרצפט לרצפט, מרוקח לרוקח, ומדחי אל דחי.

לאחר שחזרתי לארץ, בימתי בלהקות צבאיות, בימתי את להקת פיקוד המרכז בהצגה למה כובע, ומוצאתי כממונה על להקות צבאיות מטעם קצין־החינוך הראשי המשכתי עם הכדורים.

★ ★ ★

קראו לי אדוקף

התגוררתי בדירות־רווקים שכורות, והצלחתי להחליף ארבע דירות, עד שהגעתי לדירה ברחוב גוטליב, קומה שניה.

באותה תקופה יצאתי עם יעל אביב, נפרדנו וחזרנו האחד אל השניה, ונפרדנו שוב וחזרנו שוב. יצאתי איתה, ושי־חקנו את הברוגו והשולם. באחת ההפסקות האלה באמצע היציאה עם יעל, עברה בארץ להקת הפאנטומימה הסולנית. מכיון שאני מצוייד בחוש טבעי לפאנטומימה, הזמנתי את החתיכה היחידה שהיתה שם, אדה, לעשות עימי יחד תר־גילים בפאנטומימה.

שלושה שבועות היינו יחד, כשמסביבנו חברי־הלהקה ה־מתרוממים. אחרי כמה חודשים רציתי לנסוע לפולניה, לבקר אותה, ושלחתי לה מיברק. אבל אמא שלה שלחה לי מיד מיברק דחוף בפולנית, "אדה איננה בשבילך — מטקה" (אמא, בפולנית).

תמיד לא הלך לי עם אמהות. פעם היתה לי חברה אנגליה בפאריס. האמא שלה אף פעם לא למדה לומר את השם שלי נכון. תמיד היא קראה לי אדולף.

הפרק האחרון של אותה תקופה התחיל ונגמר מהר מאד. זה היה לפני שנה, פחות שבועיים. באחד הבקרים היתה צריכה לבוא אלי אחות אחת לתת לי זיקוקי־יזמין. כל מה שאני זוכר זה שהייתי על הריצפה, כשהדם נוזל לי

המרכאה לבריאות הנפש

תמונה זו צולמה השבוע, כשביקר הסופר והבמאי הצעיר

מיכ עיתוני צרפת דרפו בשבועות האחרונים אחרי עידוא בן־גוריון, על־מנת להשיג ממנו את הסיפור הסנסציוני של נישואיו וגירושו למלכת־הדוגמיות דוריאן לי. הם הציעו לו תמורת הרבה כסף, אלא שהוא החליט לתת את סיפורו הראשון, הבלעדי, לי בלבד. הסיפור תורגם ויפורסם בעתונות הצרפתית.

השבוע זכה עידוא במערכה הראשונה של משפט־הגירושין בינו לבין אשתו, דוריאן, אשר מחוסר כל פשרה תבעה ממנו גט, סירבה לתור למענו על רכושה.

לפי הסכם־הנישואין של השניים, היה צריך רכושם המשותף, להתחלק בין שניהם, במיקרה של גירושין. והמדובר הוא לא בסתם רכוש, אלא ברכוש של כמה מיליוני לירות. דוריאן הופיעה בישיבה הראשונה של בית־המשפט המחוזי כשהיא מוקפת בסוללה של ארבעה עורכי־דין. עידוא הביא איתו בסך־הכל עורך־דין אחד, בשם גבריאל גברוני, שהגיש בשעתו כמה משפטים נגד הגירות, כפרשת החטיפה של יוסליה.

אם בגלל נסיונו של עורך־הדין, אם בגלל צידקתו של עידוא בן־גוריון, קבע נשיא בית־המשפט המחוזי של מחוז הסיינה שאמנם שייך הרכוש לשני הצדדים.

למחרת הישיבה שתקו כל עיתוני צרפת כרגים. לא היתה בהם אף מלה על הגירושין הסנסציוניים. הם לא עשו זאת מחוסר־עניין, אלא בהשפעתה של המתגרשת, דוריאן, שדאגה לכן שהסיפור יישאר ללא פירסום.

אבל השפעתה החזיקה מעמד בצרפת בלבד, ולא לאורך ימים. הרי לפניכם הסיפור המפורט של הגירושין המפורסמים — ולא רק סיפור הגירושין, אלא גם סיפורו המרתק של ישראל צעיר, בן "האצולה התרבותית", נכדו של יהושע ברטנוב ושל הסופר מיכה יוסף בן־גוריון (ברדיצ'בסקי), דוכנם של עמנואל בן־גוריון ודבורה ברטנוב, שהגיע מחוגי הבוהמה הישדאלית אל צמרת החברה הפאריסאית ובחזרה.

עידוא בן־גוריון במוסד זה, הנמצא במגדיאל, כדי לשחזר את שהייתו במוסד בשנה שעברה, ולספר כיצד הגיע לשם. זהו מוסד לא־סגור, המספל במיקרים בלתי־מסוכנים.

מספר עידוא בן־גוריון:
נולדתי ברחוב קורדובה מס' 6, באסותא, לא מעניין. היי תל נורא רזה, שמאלי, ושונא חשבון, למדתי בנס־ציונה עממי, הייתי תלמיד בינוני, בזכות עצמי, שנאתי הציל ושניצל.

כבר אז הייתי שוויצר, בלי סימנים מיוחדים, למדתי בתיכון שלוה. מובן, תמיד קרוב לבית. למי שמעוניין לדעת, יש לי תעודת־בגרות. לא שזה עזר לי בחיים, אבל יש לי.

★ ★ ★

רומן לא־רגיל

לאחר הגימנסיה עברתי ללהקת הנח"ל, שם הייתי שלוש שנים. היה לי הכבוד להימצא שם יחד עם "האצולה החברתית" של הארץ: אורי זוהר, נחמה הנדל, חיים טופול, מהם למדתי תורה ותיאטרון.

מאחַ

רחל המרחלת

כשהשתחררתי, החלטתי לנסוע לחו"ל, לפאריס, כדי ללמוד פאנטומימה. אבל לא בשביל ללכת נגד הרוח, אלא כיסוד לכימוני רציתי להיות במאי.

גמרתי שם שלוש שנים בבית־ספר, המנוהל על־ידי ז'אק לה־קוק. יחד עם זה עברו עלי הדברים הבאים: החלפתי שבוע־עשרה פעמים כתובות. באחת הפעמים רצחו מעלי אלגיראי אחד. האלגיראים טענו שהוא שיתף פעולה עם הצרפתים. מלבד הירירות, הקמתי גם אירגון־התיכונת בינלאומי בועיר־אנפין.

תארי לעצמך שבבית־ספר לפאנטומימה היו ארבעים תל־מידים, מתוכם שלושים ושבע בחורות, רק אז התחלתי ללכת נגד הרוח.